

LBRIS

We know
books

ELEANOR HAMBY și Dr. SANDRA HAZELIP

împreună cu ELISA PETRINI

La drum!

Lecții pentru o viață trăită curajos,
de la două bunicuțe călătore

Traducere de
IRINA-MARINA BORTOI

 UNIVERS

Cuprins

PROLOG. *Leagănul din Bali* 11

PARTEA I

Găsirea prieteniei

1. Recunoștința este sufletul reinventării 23
2. Acceptă ceea ce este neașteptat 41
3. Spune „da”, dar alege cui 60
4. Atitudinea înseamnă totul 72
5. Prețuiește-ți îngerii 91
6. Ai încredere în Dumnezeu, dar priponeste-ți cămila 101

PARTEA A II-A

Oricine poate deveni aventurier

7. Acceptă-ți potențialul de a trăi mai bine și mai plener 129
8. Așa arată bunicuțele 150

PARTEA A III-A

În jurul lumii în optzeci de zile

9. Abordează lumea cu uimire 159
10. Vârsta nu te încetinește dacă te adaptezi, rămâi optimist
și visezi la lucruri mărețe 179
11. Incendiile pot duce la revitalizare 209
12. Toleranță, intervenție, inovație și ritual 220

13. Micile momente pot duce la monumentale schimbări de perspectivă	256
14. Determină o schimbare	270
EPILOG. <i>Prin harul lui Dumnezeu</i>	296
<i>Mulțumiri</i>	298
<i>Notă istorică</i>	303

Prolog

Leagănul din Bali

Dacă ar fi să existe o singură imagine care să ne surprindă viața după optzeci de ani, aceasta este: noi două, Ellie Hamby și Sandy Hazelip, cu picioarele întinse, cu tălpile pantofilor sport îțindu-se de sub tivurile rochiilor noastre vapoaze, dându-ne în leagăn pe o stâncă din Bali. Ne aflăm la zeci de metri deasupra unei întinderi alcătuite din petice verzi – luxuriante câmpuri de orez terasate și versanți înfloriți – și ne e teamă să privim în jos, dar țipăm de uimire și de bucurie.

După cum spune Sandy:

— Ne-am simțit ca niște fluturi.

În ziua aceea porniserăm să explorăm împreună cu Ketut, șoferul nostru din Bali. Când călătorim împreună, nu ne bazăm doar pe ghidurile turistice, ci întrebăm localnicii ce este de văzut. Poate fiindcă suntem bunici, toată lumea pare bucuroasă să ne ajute. Deseori, legăm prietenii de durată cu ghizii, șoferii, ospătarii și vânzătorii, care sunt niște aventuri în sine, ce ne oferă multă recunoștință.

Când l-am întrebat pe Ketut unde să mergem, ne-a dus la muntele Batur, un vulcan activ consacrat lui Brahma, zeul hindus al focului. Aproape de vârful lui se găsește un frumos lac într-o

caldeiră, sau un crater prăbușit, care s-a format cu mii de ani în urmă. Drumul montan îngust, cu două benzi, trecea printre versanți plantați cu orez sau năpădiți de flora tropicală sălbatică și de ferigi gigantice. Erau puține mașini, în general vedeam muncitori cu pălării de bambus care mergeau pe jos sau cu bicicleta, iar din când în când mai trecea vâjâind câte un scuter. Ne-am lăsat legănate de peisajul minunat, până ce Ellie a strigat:

— Hei, ce-i acolo?

Zărise un indicator minuscul, iar Ketut s-a întors. Pe indicator scria: Leagănul fericirii.

— Fericirea e fix pe gustul nostru, a zis Ellie. Hai să vedem.

La capătul unei cărări scurte, am dat peste o tarabă în aer liber, care vindea cola și ceai, iar dincolo de ea, la marginea stâncii, cocoțate deasupra unei prăpăstii abrupte de patruzeci și cinci de metri adâncime, mai multe cadre din lemn de care erau prinse diferite leagăne. Unul era genul de modă veche, o scândură legată cu două cabluri, pe care stăteai cu picioarele atârând. Altul avea două locuri și arăta mai degrabă a balansoar de grădină, însă avea un spătar jos, din stinghii, și un șezut capitonat, la fel de adânc precum un pat.

Uau! Ne-am privit una pe alta și am zis:

— Hai să ne dăm și noi!

Nu am stat pe gânduri nici măcar o clipă.

— Stați așa, ne-a spus proprietarul. Trebuie să vă alegeți rochiile.

— Nu, mulțumim, a zis Sandy. Pare absurd să ne costumăm. Totuși, el a insistat.

— Credeți-mă, o să vreți. Serios, trebuie!

A adus o valiză uriașă, plină-ochi cu rochii de toate culorile. Erau lungi până la glezne și suficient de largi cât să le tragem peste haine. Așadar, chicotind puțin, am ales amândouă unele

roșii, care ne veneau ca niște *muumuu*¹, apoi am făcut un pas în spate ca să ne admirăm una pe cealaltă. Spre surprinderea noastră, arătam oarecum ca niște regine și nu ne simțeam deloc absurd. Ne simțeam ca la un ceremonial.

Ridicându-ne poalele rochiilor din țărână, ne-am dus la leagănul dublu. Doi muncitori l-au tras în spate și l-au ținut în echilibru cât ne-am așezat noi pe șezutul capitonat, ne-am sprijinit de spătar și am întins picioarele înainte. Nu existau hamuri sau centuri de siguranță, doar două frânghii subțiri pe care ni le-am legat peste brâu. Am pipăit agitate după o barieră de care să ne ținem, dar muncitorii au spus:

— Nu, nu e nevoie să vă țineți. Lăsați-vă mâinile libere.

Inspiră adânc. Cu ochii mari, entuziasmate, ne-am mai zâmbit o dată, parcă spunându-ne că ne-am băgat împreună în povestea asta. După aceea, muncitorii au tras cu putere leagănul în spate și i-au dat drumul.

Zburam, pluteam sus spre cerul albastru fără nori, apoi cădeam înapoi și zăream colajul de culori de dedesubt. Singurele sunete erau fâșâitul ușor al vântului și exclamațiile noastre agitate și entuziasmate. Suspendate în spațiu, eram absolut vrăjite. Ne simțeam de parcă toți anii s-ar fi risipit și noi ne-am fi întors, ca prin magie, la libertatea pură a copilăriei.

Suntem prietene bune, ale căror gânduri par deseori să se împletească, și ne-am delectat cu încântarea și cu entuziasmul atins de teamă pe care l-am împărtășit. Dar, pe cât de apropiate suntem, pe atât suntem de diferite: Sandy e o fermecătoare, iar Ellie e o cutezătoare. Așa că am știut amândouă că Ellie nu poate să reziste în fața unor senzații și mai tari.

Bineînțeles că, odată ce ne-am întors pe pământ solid, Ellie s-a dus drept la leagănul pentru o singură persoană.

¹ Rochii largi hawaiiene. (n.red.)

— Pot să mă dau în acesta? i-a întrebat pe muncitori, care s-au arătat șocați.

Imperturbabilă, s-a așezat pe scândura înspăimântătoare, fără spătar, și, apucând cablurile în mâini, a zâmbit când a fost împinsă în aer de pe stâncă. Lui Sandy i-a stat inima în piept când a văzut-o pe Ellie conturată pe cer, cu rochia roșie fluturând, atât de sus deasupra pământului. Dar Ellie părea absolut neînfricată, trăindu-și senzația cu exaltare, cu capul dat pe spate și râzând.

— A fost palpitant, a zis mai târziu. Sigur, dacă aș fi alunecat, s-ar fi zis cu mine.

Însă filozofia noastră, în limitele raționalului, este: Ce avem de pierdut? Ellie spune:

— Aș prefera să mor căzând de pe un munte decât în patul meu dintr-un azil de bătrâni, asta presupunând că aș avea norocul să aleg.

Pentru noi, viața e mai mult decât o piesă în două acte, tinerețea și vârsta adultă, urmată doar de orizonturi tot mai mici și declin. Copiii noștri sunt mari și, cu toate că ne bucurăm să lucrăm cu normă întregă construind cariere satisfăcătoare în slujba altora, suntem și ocupate să punem în scenă și să trăim un Al Treilea Act însuflețitor. Darul vârstei este libertatea și cum ne-am putea bucura mai bine de ea decât deschizându-ne inima și mintea către aventură și explorând lumea aceasta mare și minunată?

Darul vârstei este libertatea și cum ne-am putea bucura mai bine de ea decât deschizându-ne inima și mintea către aventură și explorând lumea asta mare și minunată?

Călătoria care ne-a dus la Leagănul fericirii din Bali a fost ideea lui Sandy. Într-o seară, pe când stăteam la masa din bucătăria lui Ellie, bând cafea și depănând amintiri din aventurile trecute, Sandy a zis:

— Ni se apropie o zi de naștere care reprezintă o bornă. N-ar fi distractiv să sărbătorim că împlinim optzeci de ani călătorind în jurul lumii în optzeci de zile?

După o pauză, Ellie s-a aplecat spre Sandy și a spus:

— Excelent!

Optzeci de zile! Un timp îndelungat petrecut departe de viața, munca și familiile noastre, în care aveam să ne bazăm doar una pe alta. Să facem înconjurul lumii într-un asemenea ritm ar putea să fie epuizant sau, mai rău, să ne grăbească atât de mult, încât să nu putem să ne bucurăm pe deplin și să trăim experiența altor culturi.

Însă amândurora ne plac provocările și l-am căutat imediat pe Phileas Fogg, eroul fictiv al lui Jules Verne care a făcut o călătorie celebră de optzeci de zile pentru a câștiga un pariu. Interesant este că prima persoană reală care i-a pus recordul la încercare a fost o femeie, curajoasa reporteră de ziar Nellie Bly. În 1889, călătorind cu vaporul cu aburi, cu trenul și din când în când cu ricșa, a parcurs peste 40.000 de kilometri în șaptezeci și două de zile, doborând recordul de optzeci de zile al lui Fogg.

Bineînțeles, în zilele noastre e mai ușor să călătorești, dar noi urma să folosim mijloace de transport asemănătoare. În primul rând, suntem turiste cu buget restrâns, care iau avionul doar când e neapărată nevoie (folosindu-și milele de la companiile aeriene, dacă se poate), iar în al doilea rând, amândurora ne plac trenurile. Bly s-a cazat în hoteluri grandioase, dar noi căutam cazări mici, locale (sub douăzeci și nouă de dolari de persoană pe noapte), care să ne aducă în miezul culturii pe care o

LRDIS | We know books

vizităm, mai aproape de cetățenii obișnuiți, nu de turiști. Călătoriile cu buget redus îți oferă o expunere mai mare la viața reală din țările-gazdă și, credem noi, o mai mare probabilitate să ai parte de întâlniri plăcute. Uneori, noi am fost întâlnirile plăcute pentru niște tineri care n-ar fi visat niciodată să găsească două octogenare în paturile de jos din vagoanele de dormit de la clasa a doua.

Am creionat un itinerar inspirat de cel al lui Fogg, care cuprindea toate cele șapte continente și bifa zece minuni ale lumii.

1. Antarctica, pornind din Argentina cu un vapor de expediție, prin Strâmtoarea Drake, unde valurile pot depăși doisprezece metri.
2. America de Sud, ca să vedem minunile lumii de pe Insula Paștelui și de la Machu Picchu, cu un plan de rezervă să vizităm maiestuoasa statuie a lui Cristos Mântuitorul din Rio de Janeiro.
3. Europa, ca să vedem aurora boreală în Laponia, Finlanda, și Colosseumul din Roma.
4. Africa, unde să ne concentrăm asupra Cascadei Victoria din Zambia și asupra piramidelor din Giza, Egipt.
5. Asia, unde să includem Taj Mahal din India și Muntele Everest din Nepal.
6. Australia și minunea sa, Marea Barieră de Corali.
7. America de Nord cu minunea sa, Marele Canion, de unde să ne întoarcem la punctul de plecare, Dallas, Texas.

Urma să plecăm pe 6 februarie 2022 și să ne întoarcem pe 27 aprilie. Ne-am rezervat biletele de avion și am postat pe rețelele sociale despre călătoria noastră, întrebând pe oricine voia să se alătore distracției unde ar trebui să ne oprim pe parcurs. Am

ales un slogan pentru călătoria noastră: „În jurul lumii în optzeci de zile la optzeci de ani“. Apoi COVID-19, care încă era un pericol global, ne-a pus bețe în roate.

Restricțiile aplicate călătorilor străini s-au dovedit greu de gestionat. Anumite țări, precum India, cereau carantine lungi înainte să ne primească. Unele locuri, în special Australia, interziceau complet accesul turiștilor, chiar dacă erau vaccinați și aveau un test negativ. Mai rău, de vreme ce regulile se tot schimbau, nu puteam anticipa cum aveam să fim primite în niciuna dintre destinații. Urma să fim primite la graniță sau întoarse din drum?

În cele din urmă, a trebuit să acceptăm faptul că hățișul regulilor ne făcea călătoria să pară mai degrabă o cursă cu obstacole decât o aventură. Nu aveam de gând să renunțăm, niciuna dintre noi nu e genul care să se dea bătută, ci am decis să așteptăm un an și să reevaluăm situația. Vârsta de optzeci de ani este o bornă, dar, la urma urmei, fiecare nouă zi de naștere e o șansă de a sărbători că suntem în viață.

**Vârsta de optzeci de ani este o bornă, dar,
la urma urmei, fiecare nouă zi de naștere
e o șansă de a sărbători că suntem în viață.**

Nu după mult timp, am reușit să profităm de ocazie. Când lumea s-a redeschis pentru vizitatori, am început să ne reconfigurăm călătoria pentru a începe undeva în 2023. Depășeam vârsta de optzeci de ani, așa că a trebuit să inventăm alt slogan. Am ajuns chiar să ni-l imprimăm pe tricouri: „Tot pe drumuri și la optzeci și una de primăveri“.

Am ținut o prezentare despre aventura pe care o plănuiam la Wesley Court Senior Living, o comunitate pentru pensionari din

Abilene, Texas, unde pacienții sunt îngrijiți de dr. Sandy. E lucru obișnuit pentru noi să ne oferim să ținem discursuri pe diferite subiecte la evenimente comunitare. S-a întâmplat ca la prezentarea noastră au participat și cei de la publicația *Abilene Reporter-News* și de la canalul de televiziune KTAB News, afiliat la CBS, și au făcut un reportaj despre noi, atât în ziar, cât și la TV. Am fost flatate, ni s-a părut foarte tare – încă o aventură! – și ne-am gândit că asta a fost tot. Ei bine, ne-am cam înșelat.

Cât ai zice pește, am ajuns, în mod surprinzător, să fim bombardate cu cereri de apariție în mass-media, mai ales din momentul în care am pornit la drum. Oriunde călătoream, posturile de televiziune voiau să ne cheme în platou și, de vreme ce mottoul nostru este „Spune «da» la orice“ (în limitele bunului simț), am acceptat cu bucurie aventura studiourilor de televiziune și a gustărilor din foaier. Nu după mult timp, oamenii de pe stradă, din Insula Paștelui până în Tokio sau Sydney, întrebau: „Nu cumva sunteți bunicuțele călătoare?“ Spre finalul aventurii noastre de optzeci de zile, de amuzament, am început să ne distribuim isprăvile pe TikTok. Apoi, *zdrang!*, am căpătat o nouă identitate, „Bunicuțele călătoare de pe TikTok“, și deodată, uluitor, lumea întregă ne urmărea.

Oamenii ne rugau să facem selfie-uri cu ei, ne tratau ca pe niște vedete, ceea ce nouă ni s-a părut extrem de amuzant. Dar mai și auzeam, iar și iar, de la oamenii de peste tot unde ajungeam, *tineri și vârșnici!*, că îi inspirăm. Asta ne-a emoționat profund. Faptul că știam că le oferim inspirație oamenilor care căutau optimism și că exemplul nostru îi motivează pe oameni ne-a oferit un nou sentiment al scopului.

Așadar, deși cartea de față sărbătorește aventura și relatează momentele cele mai memorabile de care am avut parte, intenția noastră este ca ea să fie nu o carte de călătorii, ci o inspirație să

căutați bucuria. Partea I, care cuprinde anii dintre 2001 și 2018, descrie felul cum a prins viață prietenia noastră în timpul misi-onariatului din Zambia și cum s-a consolidat, datorită pasiunii comune pe care o avem pentru trenuri, pe măsură ce traversam Rusia până în China, călătoream din Singapore prin Malaysia până în Cambodgia și Vietnam și din Turcia în Siria și Iordania, sub amenințarea războiului civil. Partea a II-a pune în lumină momentele din viață care le-au dat curaj celor două fete timide din Texas cu gânduri care pot să mobilizeze pe oricare dintre noi. Partea a III-a povestește recenta noastră călătorie în jurul lumii în optzeci de zile, în care am pus piciorul pe fiecare continent de pe planetă, inspirate de Phileas Fogg.

Călătoriile făcute împreună, în care ne-am bazat una pe cealaltă în situații noi, dificile și emoționante și în care am împărțit plăcerile intense ale descoperirii, dar și banalele bătăi de cap ale călătoriei, au consolidat o prietenie deja profundă și care parcă ne dădea viață. Mai mult, ne-a arătat fiecareia dintre noi o nouă perspectivă a punctelor noastre forte, cristalizându-ne înțelepciunea și lecțiile pe care le-am acumulat toată viața. Unul dintre cele mai importante puncte forte este capacitatea noastră de a relaționa, de a primi cu bucurie umanitatea oamenilor din orice limbă și cultură. Sperăm că această carte vă va reaminti că nimeni nu e singur pe lume, că suntem cu toții capabili de mult mai mult decât ne imaginăm și că putem să trăim fără frică la orice vârstă.

LIBRIS

We know
books

PARTEA I

Găsirea prieteniei

Recunoștința este sufletul reinventării

„Când închide o ușă, Dumnezeu deschide o fereastră.“
Această zicală ar putea fi sloganul prieteniei noastre. Cu douăzeci și trei de ani înainte de Bali și de călătoria noastră în jurul lumii în optzeci de zile, ne-am cunoscut în Dallas, la conferința unei misiuni medicale. Se petrecea la șase luni după ce Sandy își pierduse soțul iubit, pe Don Hazelip.

Văduvia este o întindere pustie care pare imposibil de parcurs. Ritualurile zilnice care dau formă și textură vieții dispar. Timpul se estompează într-o durere pulsatilă, provocată de absență. Durerea se domolește cu timpul, dar nu există nicio soluție rapidă pentru sentimentul de gol interior. Cu toate că munca și cei dragi îți oferă alinare, poate fi o încercare grea să înveți să gândești și să trăiești pentru unul în loc de doi. Șase ani mai târziu, Ellie avea să i se alăture lui Sandy în acea stare de părăsire și singurătate ce apare când devii văduv.

Cum îți reconstruiești viața și îți recapeți sentimentul de integritate? Pentru amândouă (și pentru oricine), recunoștința poate fi sufletul reinventării, deoarece astfel vedem dincolo de șocul pierderii și observăm binecuvântările care ne-au rămas.

Căsnicia fiecăreia ne-a oferit fundamentul pentru a alege o viață care ne împlinește, dar și un tipar pentru genul de prietenie profundă și trainică de care avea nevoie fiecare dintre noi când și-a pierdut partenerul.

**Pentru amândouă (și pentru oricine),
recunoștința poate fi sufletul reinventării,
deoarece astfel vedem dincolo de șocul
pierderii și observăm binecuvântările
care ne-au rămas.**

Sandy povestește:

Astăzi sunt doctoriță deoarece Don a crezut în mine. Larry, al doilea copil al meu, a făcut diabet de tip I când era mic. Ca să învăț să am grijă de el, m-am cufundat în cercetări la bibliotecă și, cu cât citeam mai mult, cu atât deveneam mai atrasă de medicină.

Însă exista o problemă majoră: eu mă măritasem la nouăsprezece ani și aveam doar o diplomă de liceu. Nimeni din familia mea nu mai fusese la colegiu. Așa că mi-a fost jenă să mărturisesc, chiar și față de soțul meu, că îmi doresc să urmez studii superioare.

— Sigur, dar de ce? a întrebat Don.

— Păi, Don, vreau să fiu doctoriță, am declarat.

El nu a spus: „La vârsta ta?” sau „Asta înseamnă ani de studii la zi!” De fapt, nici măcar n-a clipit.

— Păi, dragă, de ce nu zici așa? a fost răspunsul lui.

Cu binecuvântarea și susținerea deplină a lui Don, m-am înscris la colegiu la treizeci și patru de ani și am absolvit facultatea de medicină la patruzeci și trei. Pe tot parcursul acestei călătorii, el a fost extraordinar!

Mi-am deschis un cabinet de medicină de familie în Eastland, Texas, un orașel dintre Fort Worth și Abilene. Fiind expert contabil, lui Don nu i-a fost greu să-și găsească un post acolo. La momentul respectiv, cei trei copii ai noștri se făcuseră deja mari, așa că eram doar noi în poveste. Don era atât de plăcut și de sociabil, încât ne-am făcut repede prieteni. Creștin convins, era un om de bază al bisericii și al comunității noastre.

Locuiam în Eastland de zece ani când Don a fost diagnosticat cu limfom non-Hodgkin. Nu s-a lăsat descurajat și a îndurat cinci serii de chimioterapie, iar după doi ani a fost declarat vindecat.

Bucuria noastră nu a avut însă viață lungă. Un an mai târziu, Eastland a fost cuprins de o epidemie de hepatită A. Șaptezeci și nouă de persoane și-au revenit, dar una a făcut o insuficiență renală acută și situația i s-a agravat. Acea persoană a fost soțul meu.

În următoarele săptămâni, a suferit complicații copleșitoare: intubare, pneumotorax, o operație de urgență, hemoragii și, în cele din urmă, necroză stomacală (moartea țesuturilor). I-am adunat pe copiii noștri la căpătâiul lui și, cu binecuvântarea lui Don, le-am spus doctorilor să-l deconecteze de la tuburi și aparate. Cu noi toți lângă el, cântând imnuri religioase, și-a dat ultima suflare pe 23 iunie 1999.

Am fost devastată, absolut pierdută.

Însă Don a avut un vis pe care nu a reușit niciodată să și-l îndeplinească. Și-a dorit să-i luăm pe nepoții noștri în călătorii misionare în vacanțele lor de vară, numai că eu, fiind o doctoriță ocupată, nu puteam să mă desprind de cabinet. Când era bolnav, Don a vorbit despre călătoriile misionare cu nepoții ca despre un obiectiv pentru însănătoșirea lui. Acum, pentru mine, ele reprezentau o bornă care îmi indica ieșirea din tărâmul durerii și o cale de a-i cinsti memoria soțului meu.

Așa am ajuns să cutreier fără țintă pe la standurile de la conferința misiunii medicale din Dallas. Nu știam nimic despre această lume și am venit la conferință ca să mă documentez. Când am văzut o vitrină cu o fotografie din Africa în culori vii, i-am întors spatele, intimidată. După aceea, o voce adâncă și puternică m-a chemat înapoi.

— Bună ziua, sunt Kelly Hamby. Cum vă numiți și ce vă atrage la misiunile medicale?

Bărbatul acela, Kelly, care părea blând și sincer, a întins mâna. Lângă el se afla soția lui, Ellie, care îmi afișa un zâmbet radios și binevoitor. Mi-au explicat că, în fiecare iulie, iau cu ei în Zambia medici, asistenți, dentiști și educatori biblici, pentru o excursie de două săptămâni până în adâncurile brusei, ca să ofere ajutor medical și spiritual în satele îndepărtate.

Africa mi se părea descurajantă și nu aveam nici cea mai mică intenție să merg acolo. Așa că le-am spus:

— Nu vă pierdeți timpul povestindu-mi despre activitatea dumneavoastră de misionariat, pentru că eu caut un loc sigur unde să-i duc pe nepoții mei adolescenți.

— Oh, e foarte sigur, m-au asigurat ei. Și noi mergem cu nepoții în fiecare an. De fapt, ne bazăm pe tineri pentru activitățile esențiale, cum ar fi ridicarea și mutarea taberei. Ar avea multe de văzut și de făcut.

Asta m-a convins. Mi s-a părut un semn indubitabil, care m-a făcut nu doar să plec cu un nepot în Zambia la scurt timp după conferință, ci și să merg cu diferiți nepoți în călătoriile misiunare anuale, în următorii douăzeci de ani. Am fost în Rusia, China, Cambodgia și România, iar o dată la doi ani, ne întoarcem în Zambia. Misiunea medicală a lui Kelly și Ellie a fost fereastra pe care mi-a deschis-o Dumnezeu.

Dar cel mai important lucru – și amândouă simțim că aici a fost mâna destinului – este că așa ne-am cunoscut eu și Ellie. Am

ajuns să călătorim împreună în colțuri exotice ale lumii și să vedem lucruri extraordinare, însă esența călătoriei noastre nu o reprezintă locurile în care am fost, ci prietenia pe care ne-am clădit-o.

Esența călătoriei noastre nu o reprezintă locurile în care am fost, ci prietenia pe care ne-am clădit-o.

Kelly era un profesor strălucit, spune Ellie. Preda la Universitatea Creștină Abilene, unde conducea programul post-universitar pentru administratori de școli, când dr. George Benson, fost rector al Universității Harding, l-a rugat să-i recomande un director pentru o mică școală creștină cu internat din Zambia. Dr. Benson era în vizită la noi acasă, așa că l-am chemat pe Kelly în dormitor. Văzusem fascinația de pe chipul soțului meu. „O să mă duci în Africa“, i-am spus. „Nu vreau să plec!“

Kelly avea o expresie hotărâtă, zâmbind ușor, de parcă ar fi spus: „Nu te agita. O să fie totul bine“. Expresia aceea mi-a spus încotro îl trage inima.

Bineînțeles, două luni mai târziu ne aflam în Zambia, unde suplineam postul directorului până când avea să fie ocupat de titular. Spre surprinderea mea, m-am îndrăgostit de tot ce am văzut acolo: de peisaje, de oameni, de munca pe care o făceam. Doi ani mai târziu, ne-am mutat în Zambia și am început să lucrăm cu normă întreagă pentru misiune.

Alături de noi erau Moon și Roderick, doi tineri care locuiau cu noi în Abilene. Roderick s-a întors în State după doi ani la misiune, dar Moon a rămas cu noi toți cei șase ani pe care i-am petrecut în Zambia. Îi plăcea Africa și era absolut neînfricat. Păstrez și acum o fotografie cu el, ținând mândru un șarpe